

MŪSŲ LIETUVA

NR 12 (1282) XXXV. 1973 M. KOVO - MARČO 22 D. Kaina 60 centavų
R. Juatindiba.20 - Caixa Postal 4421 - São Paulo, ESP. - Telef. 273-03-38

Plačiajame Pasaulyje

ARGENTINA

Aišku, džiaugiasi Peronas ir peronistai laimėję rinkimus bene po 18 metų. Bet laimėjimas atsinešė ir savo „bėdų“.

Pronistų partijoje kilo nesutarimai dėl būsimos valdžios vietų ir linijos, kuriu būdu peronistai valdys kraštą toliau, kaip išbris iš didelių ekonominių trūkumų, kuriuose Argentina ir paskendus iki kaklo.

Partijos jaunimas smarkiai kelia savo balsą ir galvas, žada, jei reiks, kelti ir kumščius (netuščius). Jaunimas labai palinkęs į socializmą.

Peronistai žada pridaryt nemalonumų Brazilijai. Jie labai priešinasi Brazilijos pasiryžimui pastatyti didelę užtvanką Sefe Quedas apylinkėse ir ją panaudoti didelei elektros gamybai. Argentina nenori leisti. Bus čia karštų ginčų ir nemaža kliūčių.

ČILĖ

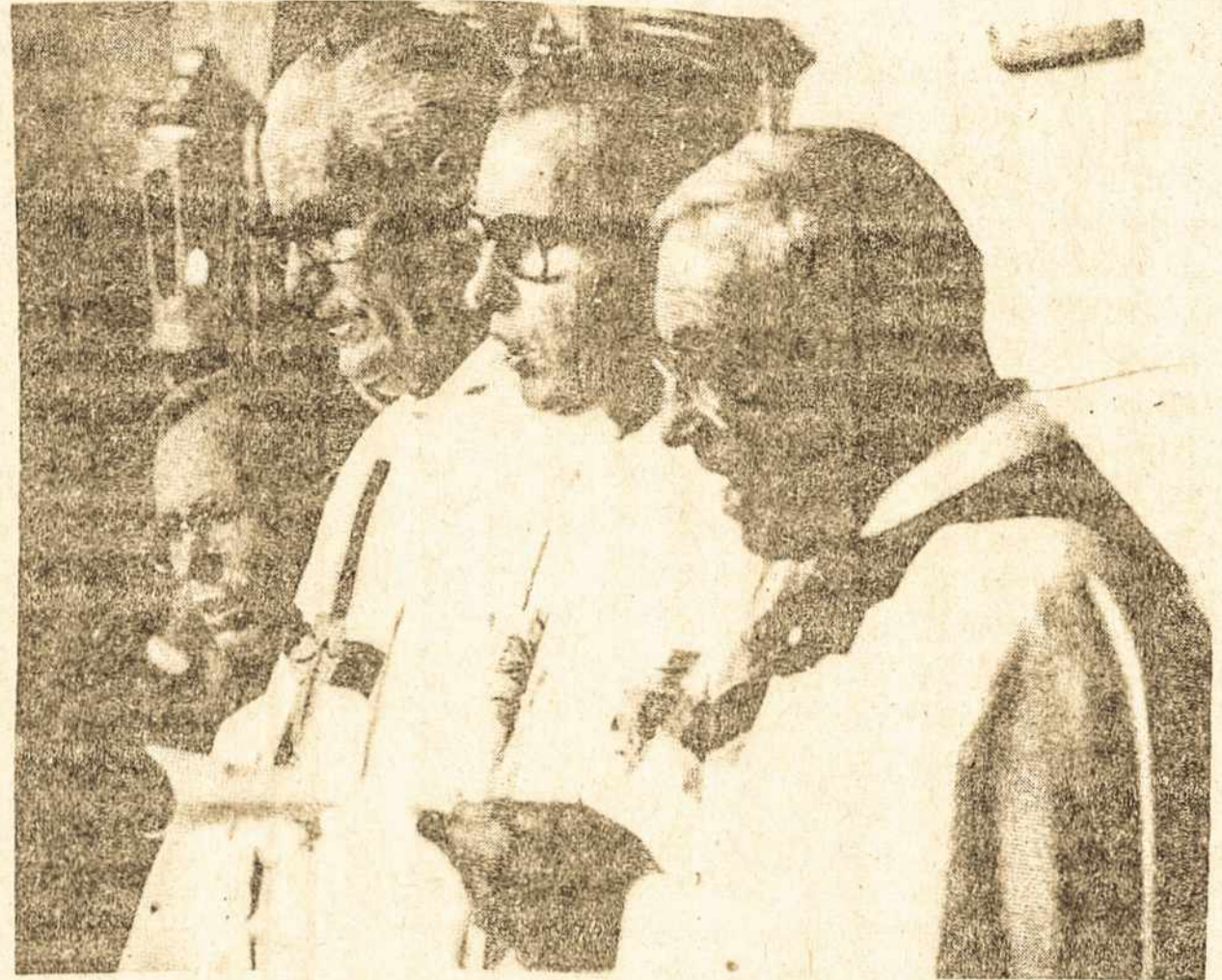
Nors prez. Allende vargais negalais

laimėjo rinkimus ir su draugais komunistais gales išsilaikyti valdžioje, bet jo priešai krikščionys demokratai ir kiti jų sąjungininkai turi daugumą tiek senate, tiek parlamente ir galėtų nepra-leist jo norimus įstatymus. Bet vistiek Allende planuoja ir žada žingsnis po žingsnio eiti socializmo keliu.

Omnibusų vairuotojai (motoristai) vėl paskelbė streiką kovo 20 dienai. Jei tas įvyks, suparaližuos visą kraštą, miestai pasijus esą be maisto, kurio ir taip yra maža krašte. Tačiau kaip ištikimas marksistas, Allende nepaiso ko nori dauguma gyventojų, ir nori kraštui žūt būt pristesti komunizmą, kurį jis, kolkas, vadina nekaltėniu – socializmo vardu.

ŠIAURĖS AMERIKA

Tame save laikančiu didžiausios demokratijos krašte atsitiko keistas dalykas. Sukilo iki šiol gana ramiai miegoję tikrieji krašto savininkai i n d é n ai. Jų viena gentis, kuri vadinasi SIOUX arba liet. tariant „Sū“ užėmė istorinį miesčiuką „Sužeistasis kelėnas“ arba Wounded knee“, baltuosius jo gyventojus padarė įkaitais ir pasiskelbė sudarą

Velionis T. Jonas Bružikas gieda per šv. Kazimiero atlaidus kovo 4 a. drauge su kunigais A. Seigvila, Perkumu ir Pr. Gavėnu, tik 9 dienas prieš savo mirimą

nepriklausomą indėnų respubliką. Amerikos valdžia pasiuntė policiją, paskui ir karuomenę. Indėnai pasitiko šautuvų ugnimi. Na ir dabar eina derybos. Reikia pripažinti, jog Amerikos indėnai turi labai teisingų skundų prieš valdžią

ir baltuosius gyventojus. Jie buvo labai nuskriausti, išvyti iš geriausių savo žemių ir ganyklų, sukimšti į rezervatus, kur jie tik skursta. Visas su indėnais sudarytas sutartis Amerikos valdžios sulaužė, juos apgavo. Jų reikalavimai teisybės yra teisingi. Tik neatrodo, kad jiems pasiseks sudaryti savo nepriklausomą valstybę Amerikos širdyje. Galimas dalykas, kad tas nepriklausomybės paskelbimas ir miestelio užėmimas buvo tik priemonė atkreipt

ne tik pačių amerikiečių, bet ir viso pasaulio dėmesį, kad ir aukso krašte ne viskas auksas, kas auksu žiba, kad Amerika, kovojanti kitose pasaulio dalyse už teisę ir teisingumą, už tautų laisvę, užmiršta, kad jos pačios krašte yra daug nuskriaustų, kuriems reikia atitaisyti skriaudas.

SOV. RUSIJA

Komsomolskaja Pravda, arba „Komsomolcų Tiesa“ paskelbė ilgoką rašinį ir išdėsto, kad Rusijoje dabar paplitusi juodoji rinka. Ir tai todėl, kad krautuose trūksta žmonėms reikalingų prekių.

Didžiausia ir stipriausia juodoji rinka esanti Odesoje, didžiausiam Rusijos prekybos su užsieniu uoste.

„Nemuno“ šokėjai Sao Paulo televizijos stoty tariasi su programos vedėjais Vasario 16 pasirodymui.

A. Saulaičio nuotrauka

Ši „Nemuno“ nuotrauka tilpo JAV einančios „DIRVOS“ pirmame puslapyje.

„Nemunu“ jau galim didžiuotis.

O kada galėsime gėrėtis ir didžiuotis jaunimo chorų, nors ir nedidelių?

Iki šiol visi bandymai suorganizuoti jaunimo chorą nepasisekė.

Kas galėtų padėti?

GRANDIS APIE KELIONĘ BRAZILIJON

Chicagos Grandies šokėjai iš Brazilijos grįžo vasario 26 d. vidurnaktį. Visi sveiki, laimingi ir patenkinti. Keliautojų grupę sudarė 22 žmonės: Grandies globos komiteto pirm. ir ekskursijos vadovė I. Kriaučeliūnienė, šokių mokytoja I. Smieliauskienė, solistė A. Simonaitytė, akordeonistas A. Stelmokas ir 18 šokėjų: V. Petkūnaitė, D. Danilevičiūtė, J. Gyltė, J. ir V. Kriaučeliūnaitės, J. Sakalauskaitė, R. Skorubskaitė, M. Šerepkaitė, D. Bruškytė, L. Raslavičius, L. Danilevičius, J. Juozevičius, A. Baltrušaitis, Pr. Pranckevičius, M. Siliūnas, V. Sadauskas, E. Razma, A. Lieponis.

I. Kriaučeliūnienės pranešimas

Grįžusieji po sėkmingos kelionės buvo pagerbti Gintaro svetainėje, Chicagoje, kur įvyko ir spaudos konferencija. Ją atidarė dr. L. Kriaučeliūnas, pabrėždamas, kad Grandis per dešimtmetį yra daugelyje centrų sėkmingai pasirodžiusi.

I. Kriaučeliūnienė papasakojo, kad Grandis į Pietų Ameriką išskrido vasario 20 d. dalyvauti lietuvių kongrese. Pakeliui sustojo Venecueloje. Čia surengė sėkmingą koncertą.

Gražus pasisekimas buvo Sao Paulo mieste. Atsilankymas parodė, kad lietuvių jaunimo bendravimus šokių šventės ir jaunimo kongreso proga turėjo ypatingos reikšmės. Po to susidarė grupės šokėjų, dainininkų, buvo žymus lietuviškas atsigavimas. Grandies jaunimas kelionėje kalbėjo ir dainavo lietuviškai. Paklausti, gerai angliškai kitataučiams paaiškino, kas jie yra.

Grupės pirm. L. Raslavičius papasakojo, kad jaunimas juos mielai sutiko, viską aprodė. Brazilijos ir Chicagos lietuvių jaunimas savo tarpe kalbėjo lietuviškai. Tas bendravimas sustiprino ryšius su Brazilijos lietuvių jaunimu.

Žmonių didelis nuosirdumas paliko didelį įspūdį, — kalbėjo D. Bruškytė.

Sokių vadovės žodis

I. Smieliauskienė pasidžiaugė, kad išvyka į P. Ameriką buvo maloni ir ypatinga, kažkas kito, negu aplankymas Kanados. Su Brazilijos jaunimu skyrė didelis nuotolis, ir mes mažai apie juos žinojome. Kelionei buvo ruošta si nuosirdžiai. Grandis turi per 80 šokėjų, bet daugelis negalėjo išvykti.

Venecuelos sostinėje Caracase mūsų jaunimas ėjo dainuodamas lietuviškas dainas. Vietos lietuviai maloniai sutiko, mūsų jaunimas buvo paskirstytas į lietuvių šeimas. Pirmas pasirodymas įvyko vas. 21 d.

Lietuviai ten išsimėtė. Kai kurie gyvena už 100 ir daugiau mylių. Iš Valencijos ir Maracay atvežė lietuvių autobusą, kurį vienai parapijai yra dovanojęs lietuvis milijonierius.

Buvo pilna salė žmonių. Karštis nemažas. Vengiant pervarginti šokėjus, programa buvo trumpinta. Grandis gerai pašoko. Patenkinti žiūrovai, sakė, kad lietuviai pralenkė ten lankiusius rusų profesionalus šokėjus — Beriozkos grupę. Skatino su gastrolemis vykti į Europą. Dalyvių buvo apie 400.

Sekančią dieną jaunimas apžiūrėjo miestą, nuvyko į pajūrį, kur besimaudydami gerokai persikepino. Važiavo į kalnus. Matė gražiai įsikūrusius lietuvius. Dr. Klovaite Grandies ekskursantus pavaišino vietiniais valgiais. Venecuelos jaunimas gana gerai kalba lietuviškai.

Grandis Sao Paulo pasiekė vasario 22 anksti rytą. Pakeliui, skrendant iš Rio de Janeiro, nesusiglaudė ratai, teko grįžti atgal ir pataisyti lėktuvą.

Sao Paulo lietuviai grandiečius nugabeno į Villa Zelina, į seselių pranciškiečių vienuolyną, kur visi buvo skaniai pavaišinti. Paskiau paskirstė į šeimas.

Aikštėje buvo sušokti trys šokiai, kuriuos filmavo televizija. Pradėta iškilmingu įėjimu. Šiūrovai sutiko šauksmais "Grandis". Šiūrovų buvo apie 500—600.

Kita dieną prel. P. Ragažinskas pasamdė autobusą ir nuvežė į Santos — pro labai gražius kalnus. Palydovas J. Bagdžius davė paaiškinimus. Prie pajūrio praleista pora gaivių valandų.

Koncertas įvyko vasario 24 d. Japonų dr. jor kultūros centre, kur telpa 1.200 žmonių. Salė buvo pilna. Tai buvo kongreso užbaigimo iškilmė. Buvo choro dainos, vietinių šokėjų pasirodymas. Publika Grandžiai plojo šokant ir nešokant. Šokiai pavyko pasigėrėtinai gerai, nors buvo didelis karštis ir šokėjai buvo permirke prakaitu. Stebėjo aukšti Bažnyčios ir valdžios atstovai.

Po pasirodymo lietuviai ir brazilai sveikino, reikšdami didelį pasigėrėjimą. Buvo pašokta tikrai gerai. I. Smieliauskienė sakė, kad labai patenkinta savo jaunimu. Gerai šoko — su ekspresija, valdyba.

Mūsų jaunimas vakare bažnyčios aikštėje lietuviškai dainavo, patraukdami Brazilijos lietuvių ir kitataučių dėmesį.

Daugiausia Grandį globojo prel. P. Ragažinskas, taip pat parodė daug nuosirdumo kun. J. Šulcas, kun. A. Saulaitis, kun. J. Kidykas.

Kongreso užbaigimo proga, vasario 25 d., buvo labai patrauklios šv. Mišios. Buvo daug kunigu, net ir šv. Kazimiero vėliava, išausta Lietuvoje. Choras išpuodingai giedojo, diriguojamas kun. J. Kidyko.

Gražiai pasireiškė sol. A. Simonaitytė. Šokėjams buvo proga atsipūsti ir persirengti jai dainuojant. Karštyje reikėjo šokių programą skaldyti.

Įspūdis buvo didelis Brazilijos lietuviams, kurie gyvena išsisklaide tarp brazilų. Jaunimas kalba portugališkai, ir lietuviai stebėjosi, kaip čikagiečiai kalba taip gerai lietuviškai. Ten tėvai seniau turėjo dirbti po keliolika valandų ir neturėdavo pakankamai laiko su vaikais būti.

Pakviesti į Jaunimo kongresą

Brazilijos lietuvių jaunimui padarė gilų įspūdį. Buvo Urugvajaus lietuviai, kurie prašė pas juos sustoti programai. Grandis gavo kvietimą dalyvauti 1975 m. įvyksiančiame Jaunimo kongrese.

Grandis buvo parodyta televizijoje. Kongreso metu Brazilijos spaudoje buvo plačiau kalbama apie lietuvius. Didelę įtaką turi ten lietuviai kunigai, ypač prel. Ragažinskas turi gerus ryšius su valdžios žmonėmis. Jis daug padėjo gauti vizas tiems ekskursijos dalyviams, kurie nebuvo JAV piliečiai. Be jo globos, tur būt, nebūtų galėjusios išvažiuoti I. Kriaučeliūnienė, I. Smieliauskienė.

Atgal kelionė pavyko gerai. Būtų buvę naudinga ilgiau Brazilijoje pabūti, nes dabar, vos susigyvenus, teko išvykti.

D. Danilevičiūtė pažymėjo, kad Brazilijos lietuvių jaunimas nuosirdžiai stengiasi būti lietuviškas. Jis prašė plokštelių, knygų, prašė lietuviškai rašyti laiškus.

Pažymėtina, kad Brazilijos laikraščiai daug skyrė vietos nuotraukoms ir aprašymams Grandies ir lietuvių pasirodymams.

J. Daugailis

Alžyre valdžios naftos pramonėje dirba chemijos inž. Kostas Astravas iš Los Angeles. Yra dirbęs ir Korėjoje, Japonijoje ir Indijoje.

LIETUVA

Lietuvos respublikinės literatūros, meno ir mokslo 1972 metų premijos skirtos: A. Churginui už Dantės „Dieviškosios komedijos“ ir Goether „Fausto“ vertimus, K. Sajai už apysaką „Ei slėpkitės“, V. Žilinskaitei už humoreskų rinkinį „Karuselėje“. Meno: kompozitoriai V. Barkauskas, J. Karosas, menininkai D. Tarabildienė, S. Ušinskas. Mokslo: Panevėžio „Ekranas“ darbuotojai už televizijai išradimus, chemijos dr. A. Paulauskas, med. prof. J. Lašienė ir E. Stalioraitytė už mediciną, kalbotyros J. Palionis, matematikos J. Matulionis.

Odesoje apie gilių centrų puslaidininkius konferencijoje paskaitas skaitė trys lietuviai.

Afrikos tautų muzikos festivalyje Lagos, Nigerijoje, dalyvavo iš Lietuvos kompozitorius Julius Juzeliūnas su simfonine poema „Afrikietiški eskizai“.

Sov. Sąjungos liaudies kūrybos televizijos festivalyje varžėsi apie 100.000 dainininkų, šokėjų muzikantų, baigiamajame koncerte jų teliko 1.300, o pirma vietą nusinešė lietuvių kaimo kapelą iš Traku.

Rytų Vokietijos Weimaro dramos teatras dešimt dienų gastroliavo Lietuvoje.

Šiais metais Neringoje buvo leista medžioti 10 iš 80 ten esančių briedžių, kadangi nepakanka jiems maitinimuisi augalų. Po karo ten buvo likę tik du.

Didžiąją garbės premiją Čilės tarptautinėje parodoje laimėjo už architektūros ir meno sritis Lietuvos skyrius, atskirai suruoštas Sov. Sąjungos pavilione.

Firmasis plastmasės sklandytuvas, pagamintas Sov. Sąjungoje, buvo Lietuvoje padirbtas Vytauto Pakarsko vadovaujamos Prienu aviacijos dirbtuvės, ir pavadintas „Lietuva BK-7“. Sklandytuvas iš 1 km. aukščio nuskrenda 45 km. yra 18 m. ilgio ir sveria 800 kg.

Mirė Lietuvoje 65 m. amžiaus Pranas Serva, lietuvių liaudies instrumentų meistras ir tobulintojas.

Geriausia lengvatlė Lietuvoje 1972 metais išrinkta: Nijolė Sabaitė-Razienė, laimėjusi olimpinuose žaidimuose 800 metrų bėgime antrą vietą.

Mažeikių biblioteka minėjo savo 50-tąsias metines. Prieš 50 metų ji turėjo 361 knygą, dabar šimtą kart daugiau.

Kauno respublikinėje Ligoninėje atidaryti du nauji skyriai, turį vietos 100 ligonių: nudegimams gydyti ir endrokologinis centras.

Dr. Aldona Šlepetytė—Janačienė pakelta į garbės narius Prancūzų Draugijos Amerikoje.

**KOMUNISTŲ KALĖJIME TJONAS
BRUŽIKAS KENTĖJO UŽ KRISTŲ,
TAI BUVO JO GARBĖS DIENOS**

Tėv. Jonas Bružikas, S.J. Marijampolės bolševikų kalėjime, 1940
41 m

**TĖVO BRUŽIKO
PALIKIMAS**

Jeigu parapija, lietuviškas ir katalikiškas gyvenimas būtų vieno asmens darbas, ypatingai kunigo, ar klebono, tai reikėtų sakyti, kad šv. Kazimiero asmeninė mūsų parapija neteko savo pamatų ir ramsčių. Bet jeigu visa tai yra sutelktinės meilės, pagalbos ir pagarbos darbas, išlaikomas daugelio rankytai T. Jono Bružiko auka tegali būti paskutinis jo įnašas parapijos gyvenimui ir mums malonės kupina paskata.

Kaip Dievo apvaizda prieš 17 metų paėmė pas save T. Mikalauską stovyklos metu, taip ir dabar Dievo paslaptinigi keliai pakvietė T. Bružiką, lankantį ligonius. Kaip ir visos jo pastangos gerai atlikti klebono pareigas, kova su senatve, liga, nuovargiu, nelengvomis sąlygomis, taip ir susisiekimo nelaimės galimybė antrą ir paskutinį kartą pareikalavo aukos, kuria T. Bružikas gyveno visą savo gyvenimą. Neveltui jo dvasinis dienynas, vestas iki šių dienų, pavadintas: „Sielos kovos“.

Velionio namai ir užėiga buvo Jūsų, M. Lietuvos skaitytojai, šv. Kazimiero parapičiai, S. Paulo ir Brazilijos lietuviai – namai, kurių jis per metų metus, su didele meile, aplankė tūkstančius. Jo meilė ligonims yra tokia, kokiai prilygti niekas negali. Jo didelės, Lietuvos ūkyje užaugusios rankos laimino senelį ir vaikutį, kurį ant kelių pasisodinęs, prajuokindavo dainele: „Pingo da gente iš televizijoje stebėtos novelės. Jo išvargusios ir vos sugijusios kojos apkeliauvo tolimiausias bairus, nešinos lietuvišku laikraščiu, knyga, šventu paveikslėliu, paguodos žodžiu, Sakramentu. Jo mintyse šimtų ligonių, suvargusių šeimų, draugų adresai, problemos, viltys. Jo ausys išklausė milijoną išpažinčių, ir lūpos tarė atleidimo žodžius.

Ne vienas kratė galva, stebėdamasis kaip senelis kunigas, taip švntiškai pasiekęs 75 metų amžiaus, 50 kunigystės ir netoli 50 Jėzaus Draugijoje (jėzuitų ordine), gali tiek darbuotis, tiek domėtis, taip nepailsdamas stengtis. Jis, kaip jaunas žmogus, užsidegęs, neseniai kal-

bėjo savo broliams kunigams apie meilės įsakymą: „daugiau meilės, viską su meile“, taip, kaip ir per kone per tūkstantį misijų savo tautiečiams dvidešimtyje kraštu.

Kaip Jonas XXIII mirdamas aukojo savo kančią už Bažnyčios vienybę, taip ir paskutiniosios T. Bružiko mintys turėjo būti apie jo mylimą parapiją, parapičius lietuvius. Visą gyvenimą pasirinkęs ne savo patogumą, o žmonių gerovę ir Dievo garbę, taip ir paskutinę akimirką galutinai pasirinko būti su Viešpačiu kuriam stengėsi nuolat tarnauti, nors ir ne visiems ir ne visada įtikdamas.

Ką dabar jaus tie ligonys, kurie sužinoję apie jo ligą prieš 2 metus, verkė? Ką sakys seneliai, kurių tiesiog gyvybė parėjo nuo to, kad klebonas ar „misinierius“ juos aplankys? Ką jaus jaunimas, kuriams nesigailėjo parapijos išteklių, ligi paskutinės dienos nenustojęs raginti lietuviškai kalbėti, dalyvauti lietuvių jaunimo grupėse?

Bet auka dar ne pabaigta! Auka yra ir pradžia, nes ji įneša vilties ir malonės į artimųjų gyvenimą. Kaip Kristaus visuotinai išganinga auka sekė prisikėlimas, naujam gyvenimui, taip ir klebono auka už savo parapiją turėtų sekti nauja gyvybė. Jeigu mes, kunigai, parapičiai, lietuviai, su ašaromis akyse palydim, T. Bružiką poilsio vieton, tai dar labiau jį pagerbtume įtikėdami j tai, ką jis savo žodžiu ir gyvenimu stengėsi mums pasakyti: vieningai mylėkite vienas kita, laikykitės savo tautos ir jos kultūros, papročių mylėkite Kristaus Bažnyčia, tarnaukite vienas kitam.“

Amžinas atilsis ar poilsis nėra švento Rašto tradicijoje, poilsis nuo darbų, o yra virš visko, pilnas susitaikinimas su Dievu – ramybė Dievo akivaizdoje, kurią bent akimirksniais kartais pajuntame ir šiame gyvenime. Jeigu Kristus prisikėlęs dalyvauja savo Bažnyčios gyvenime, jei kreipiamės į šventuosius, prašydami užtarimo savajai tautai, savo šeimoms, tai ir mūsų klebonas galim pagrįstai tikėti, Dievo prieglobstyje būdamas, ir toliau dalinasi su savo artimaisiais ir mylėtaisiais, ta gyvybe, kurią Visšpats jam ir mums iš meilės nuolatatos teikia.

AS

Rusų emigracija —

PAMOKA LIETUVIAMS

PASIMOKYKIM IŠ KITŲ

Nors šių dienų modernus žmogus tikrai dabartin gyvena, į ateitį nežvelgia, į praeitį nė neatsisuka, mes vis dėlto senų įpročių manome, kad istorija ir patirtis gali būti neblogo gyvenimo mokytoja, nes iš savo ir kitų tautų laimėjimų ar klaidų mokytiis ne tikrai prasminga, bet ir būtina.

Tautiškai gyvos ir veiklios iš-eivijos dalis esame mes, politiniai emigrantai, apleidę savo kraštą ne geresnio gyvenimo ieškodami, ne dėl ekonominių ar socialinių sąlygų, bet beveik išimtinai dėl politinių, religinių, sąžinės laisvės motyvų, o taip pat saugodami savo gyvybę nuo artėjančios jėgos, kuri drauge su savimi nešė mūsų tautai naujus pančius ir žudymus.

Bet emigracijoje ne vieni lietuviai gyvena. Ne tikrai mes, bet ir kitų tautų nariai drauge kovoja, džiaugiasi pasiektais laimėjimais ir tas pačias klaidas daro. Taigi retkarčiais pravartu pažvelgti ir į mūsų kaimyninių tautų emigracinį darbą. Šiuo kartu sustokime prie rusų emigracijos. Apie jos gyvenimą ir skaudų likimą — pakrikimą nežažai žinių pateikė pereitų metų gale vienas didžiausių Paryžiaus dienraščių Le Monde.

DU MILIJONAI IŠKELIAVO

Politinę emigraciją iš Rusijos iššaukė bolševikų mažumos suplanuotas ir įvykdytas 1917 m. spalio revoliucijos perversmas, Kerenskio demokratinės vyriausybės kritimas ir bolševikų teroro Rusijoje pradžia. Apskaičiuojama, kad 1917 — 1922 metų bėgyje Rusija, kaip politiniai emigrantai, apleido apie du milijonai žmonių. Tai buvo ligi šiol žinoma didžiausia politinė emigracija pasaulyje. Emigravo beveik visa aristokratija, aukštoji karininkija, daugybė žemvaldžių, intelektualų, profesionalų, pirklių ir kitų luomų bei profesijų žmonių. Nedaug tebuvo ūkininkų, darbininkų.

TEKO IR LIETUVAI

Ligi III pasaulinio karo pradžios didžiausi emigrantų centrai ir jų centrinės organizacijos buvo Jugoslavijoje, Prancūzijoje, Anglijoje, Vokietijoje,

JAV-se, Kanadoje. Tačiau emigrantų netrūko ir kituose Europos bei pasaulio kraštuose. Jų buvo ir nepriklausomoje Lietuvoje. Be ko kita, carinės Rusijos emigracija davė mums keliolika garsių profesorių, savo nuoširdžiu darbu prisidėjusių prie mūsų aukštojo mokslo sukūrimo. Ta pati emigracija sustiprino mūsų teatrą, ypač baletą, ir padėjo jam pasiekti senų Europos kraštų profesinį lygį. O nepriklausomo gyvenimo pradžioje Rygoje rusų emigrantų leidžiamam labai gerai informuotam „Segodnia“ dienraščiui Kaune ir Šiauliuose išpirkdavo daugiau, kaip mūsų pačių dienraščių.

DIDELĖ ITAKA POLITIKAI

Carinės Rusijos emigrantai pirmąjį dešimtmetį buvo labai veiklūs. Jie sukūrė daugybę centrinų ir vietinių organizacijų, pradžios ir vidurines mokyklas, įvairius aukštuosius kursus, religines bendruomenes. Įvairių kraštų vyriausybių rečiami, pasistatė didžiulius pastatus, cerkves. Ilgą laiką buvo garsūs rusų bei bazokų jojkai (džigitai), tautinių šokių ansambliai, chorai, profesiniai pagrindais tvar. komi teatrai, baletas.

Politinėje srityje carinės Rusijos emigrantų įtaka buvo be galo didelė. Emigrantai, informuodami svetimuosius apie gyvenimo tikrovę bolševikų Rusijoje, pasiekė tai, kad ištisą eilę metų daugybė didžiųjų ir mažųjų pasaulio kraštų, jų tarpe ir JAV-bės, Sovietų Sąjungos nepripažino, ją tiesiog boikotavo. Visą pirmąjį dešimtmetį ir dar vėliau Sovietų politinės idėjos ir jų darbo vergų gamina-mos prekės negalėjo pasirodyti kitų kraštų rinkoje. Kultūringų Europos kraštų darbininkai nusikreipė prieš bolševikus. Kultūrininkai ir politikai padarė tą patį.

Carinės Rusijos emigrantai sukūrė galingą spaudą, leidžiamą ne tikrai rusų, bet ir visa eile svetimų kalbų. Bolševikų agentai neįstengė jos nurungti ir todėl ne sovietinės informacijos įstaigos, bet emigrantų žinių biurai informuodavo pasaulį apie tai, kas dedasi Sovietų Sąjungoje.

Nukelta i 4 psl.

NESUSIPRATIMO ŠAKNYS

Kaip L.K. Bendruomenės vardu sapasikalbėjime su ML redakcija sako prel. A. Arminas, Vila Zelinos parapijos reikalai yra ir visų lietuvių, tiek pasauliečių, tiek kunigų, reikalas. Lietuviai, kurie yra pačiame šio nesusipratimo ikarštyje, gal nespėja pagalvoti apie nuosavybės ir parapijos darbo bruožus, kuriuos pastebi žmogus, žiūrįs iš šalies. Tuo rašinėliu norime atkreipti skaitytojų dėmesį į kai kuriuos dalykus.

1. Mišrioje parapijoje, kurioje yra š viso apie 40.000 asmenų, bažnytiniai patarnavimai teikiami dviem kalbom. Normaliai tokiose parapijose vienas ar daugiau kunigų skiria didesnę savo laiko dalį, ar lietuviams, ar kitataučiams. Pavyzdžiui, Buenos Aires Avellanedos parapijoje lietuviai marijonai pasikvietė iš Lenkijos lenkus marijonus, kad šie dirbtų su argentiniečiais, o lietuviai turėtų daugiau laiko dirbti su lietuviams, ypačiai su jaunimu. Zelinoje kalbama, ir prel. A. Armino pokalbyje minima, kad parapiečiai nepatenkinti vienu ar dviem kunigais. „Pletkininkai“ mano, kad reikėtų tokių kunigų atšaukti. Jeigu to pageidaujama, tai reikia atsiment, jog tuo pačiu sumažėtų skaičius kunigų, kurie savo laiką skiria lietuviams.

2. Lietuviškai parapijai svarbu nuosavybė: dabar ji priklauso lietuviškai draugijai, L.K. Bendruomenei. Bet yra svarbi ir jos teisinė (juridinė) padėtis, kaip lietuviškos parapijos, tai yra, kad vyskupija pripažintų ir duotų Zelinos parapijai panašias teises, kaip turi šv. Kazimiero (jėzuitų) parapija, aptarnaujanti São Paulo, Santo André ir Mogi das Cruzes vyskupijų lietuvius. Dabar, pagal prel. Arminą, Zelina yra grynai teritorinė parapija, tik laiminga tuo, kad joje gyvena apie 1000 lietuvių šeimų. Svarbu, kad Zelinos parapija turėtų vietą vyskupijoje kaip lietuvių parapija. Tokie dokumentai jau yra arkivyskupijoje sutvarkyti ir kurija telaukia, kol Zelinoje padėtis taps normali, ir juos paskelbs. Saleziečių ir jėzuitų vyresnieji dėl to jau yra susitarę, kad darbas būtų sklandesnis.

3. Zelinos nuosavybės padėčiai negalima taikyti Jungtinių Amerikos Valstybių parapijų nuosavybės įstatymų. JAV-se, kaip ir kituose kraštuose, tokius reikalus sprendžia vyskupų sinodas ar konferencija. JAV-se 1886 metais tarp vyskupų vyko karšti ginčai, ar reikalauti, kad visos parapijų nuosavybės būtų vyskupijos, ar gali jas turėti draugijos ar parapijų komitetai. Persvara buvo tu, kurie visą turtą pervedė vyskupijoms. Brazilijoje yra kitaip: visa eilė parapijų, pavyzdžiui, Vila Prudentes sektoriuje (apima 13 parapijų) nepriklauso vyskupijai, o priklauso draugijoms, vienuolijoms (kurios yra ir juridiniai asmenys, krašto pripažinti valdžios).

4. Lietuvių bendra nuosavybė visada liks su rizika, kad jos turtas gali patekti kitataučiams, jeigu lietuviai išnyktų, ar ba jeigu patys netinkamai pasielgtų, ar ba jeigu lietuvius kas išnaudotų. Pavyzdžiui, nesant Lietuvos valdžios, ir pagal šio krašto įstatymus, Lietuvių Sąjunga Brazilijoje valdo tris likusias mokyklas (Anastácio, V.Bela, Moóca). Pagal jos įstatus, tas turtas, LSB pasibaigus

turi atitekti kitai šalpos draugijai. (Ar lietuvių R. W). Pagal seną Liet.Kat.Bendrą statutą, turtas (Zelinos bažnyčia, mok. kleb.) turėtų atitekti Seserims pranciškietėms, o pagal naujai surašytą statutą turto „padalinimą“ sprendžia paskutinis susirinkimas. Čia galima pridėti, kad lietuvių jėzuitu nuosavybė, kuri Brazilijoje yra tik kiebonija ir salė, o Čikagoje milijonus dolerių verti jaunimo namai (visuomenės aukomis pastatyti), lietuviams jėzuitams išnykus (jeigu tai įvyktų), pačios vienuolijos centro pastangomis, laikui atėjus turtas pereitų Lietuvos Bažnyčios reikalams, tai yra, nuosavybė būtų parduota ir pinigai nusiųsti laisvon Lietuvon.

5. Normaliai organizacijose nariai dalyvauja pagal demokratišką tvarką. Jie ne tik balsuoja, bet ir žino balsuodami, už ką, ar prieš ką balsuoja. Kas nežino, koks klausimas iškeltas ir balsuosimas, kas turi teisę pertraukti posėdžio eigą ir prašyti, kad būtų reikalas išaiskintas. Yra nedemokratiška pirma balsuoti, o vėliau skųstis, kad nežinota, apie ką kalbama. Neteisingi žmonės gali pasinaudoti tais, kurie bijo ar gėdiasi viešai pasiteirauti.

6. Yra žmonių, kurie pasitenkina „pletkais“, ir neieško tikrų davinių. Bet už nugaros kalbant apie asmenį, ar asmenis, ar įvykius, sudaroma siena, kuri neleidžia nuosirdžiai išsiaiškinti. „Pletkai“ iš skeveldros priskaldo visą malkų krūvą, kuria visi tiki, kaip sako komunistai, jeigu užtenkamai kartu bus kartojama.

7. Demokratinėje draugijoje visuotinio ar valdybos posėdžio priimti nutarimai keičiami tik sekančiame tokiaime pat susirinkime. Revizijos komisija, jeigu ne paskiri sąžiningi nariai, budi, kad valdyba ar valdybos pareigūnai nepakeistų nutarimų tekstų po visuotinio susirinkimo. (pvz. kongresų rezoliucijas, statutus, pareiškimus spaudai ir kt.)

8. Lietuvių, kaip ir daugumos imigrantų, parapijos yra lėtesnės keistis, atsinaujinti. Naujai atvykę kunigai Zelinoje, pagal Vatikano II suvažiavimo nutarimus ir dvasią, pakeitė įvairius dalykus – išėmė katafalką, perkėlė šv. Sakramentą, įvedė bendrą giedojimą egzekvijoms ir kt. Kai kurie lietuviai tuos pakeitimus, (kurie kitose parapijose investuoti prieš dešimtis metų), suprato ne kaip dalį bendro Bažnyčios atsinaujinimo, bet kaip paneigimą lietuviškų papročių. Negalima suplakti į vieną tai, kas senoviška ir keistina su tuo, kas yra lietuviška. Parapijų atnaujinimas tik gali patarnauti lietuviškų parapijų gyvavimui, ypač jei pasauliečių jų gyvenime dalyvaus didesnis skaičius.

9. Zelinos padėtis yra sudėtinga, lygiai kaip sudėtingi žmonių motyvai ir priežastys. Todėl nepakanka viską suvesti „lietuviybės“ vardan, nes ir už „lie-

tuviybę“ kovojantieji gali pasinaudoti žmonių jausmais ir suardyti lietuvišką visuomenę. Nei vienas balsuojamas klausimas nėra tik už ar prieš lietuviybę ir netinka tik taip balsuoti. Reikia atsižvelgti į visumą. Daryti kitaip būtų tas pats kas atsisakyti Bažnyčios dėl katalikybės ar Lietuvos dėl lietuviybės.

10. Jau praėjo dveji metai nuo Tėvų Saleziečių atvykimo į Zelina. Ligi šiol

PAMOKA LIETUVIAMS

Iš 3 pusl.

BOLŠEVIKŲ ĮNIRTIMAS

Suprantama, kad carinė Rusijos emigrantų veikla buvo labai nemaloni bolševikams ir jie visomis išgalėmis stengėsi ją palaužti. Pirmiausia ėmėsi jėgos priemonių. Eilėje Europos centrų ėmė dingti emigrantų veikėjai. Jie buvo sovietų agentų pagrobiami ir arba nužudomi, arba išgabunami į Sovietų Rusiją. Greta šio teroro veiksmų, sovietų agentai leido įvairius gandus, kurių tikslas suniekinti emigrantų vadus bei autoritetus, aukštesnius ir veiklesnius dvasirinkus. Daugelyje vietų buvo išdaužomi rusų komitetų langai, naikinami jų spaustuvių įrengimai, apmušami emigrantų darbuotojai ar įveliami į nemaloniais istorijas. Tačiau šios priemonės nedavė reikiamų vaisių. Emigracija, nors ją retino amžius, vis dar tebebuvo stipri ir pavojinga Sovietams. Emigrantai nesusigundė bolševikų skelbiama „amnestija“. Grįžusių į Rusiją emigrantų ar jų vaikų skaičius buvo nežymus.

VILKAI PASIVERTĖ AVINĖLIAIS

Vak. Vokietijos dienraštis „Die Welt“ paskelbė rašinį apie priemones, kurias bolševikai naudojo rusų emigracijai sunaikinti. Žinodami, kad visi emigrantai nepaprastai neapkenčia bolševikų, jie iš pagrindų pakeitė kovos taktiką. Priemonės buvo šėtoniškos. Jie pradėjo „bolševikų agentais“ apšaukti iškiluosius emigrantų vadus, jų kultūrininkus, profesorius, gydytojus, net dvasininkus. Agentai fabrikavo juos šmeižiančius „dokumentus“, rašė niekinančius laiškus, vadindami „Sovietų simpatikais, kolaborantais“. Dalis emigrantų visuomenės nuo

jie gyvena be sutarties, kurią paprastai parūpina šeimnininkai prieš darbininkams atvykstant, ar vos atvykus. Niekas skaitytojų nelaikytų nuomininkų dvejis metus be jokios sutarties, ir niekas neapsiimtų kokio nors darbo kurio apimtis nėra aiški. Laikyti žmones ore yra neteisinga ir nekrikščioniška.

11. Parapiečiai ir visi lietuviai turėtų suprasti, kad ne saleziečiai, ne kurija nesikesina į nuosavybę. Tas yra gan aiškiai pasakyta pasikalbėjimuose.

Šiais laikais nejudama nuosavybė, kuri neduoda pelno, yra grynas nuostolis.

Savo pasikalbėjime saleziečiai aiškiai sako, kad jų vienuolijai siūloma eilė parapijų. Jeigu jie siektų turtų, nereikėtų jiems užsiimti su Zelinos ginčais. Vys-

savo vadų nususuko. Tada gausūs Maskvos apmokami agentai įsirašydavo nariais į emigrantų organizacijas, pavieniui ar būriais ateidavo į susirinkimus ir čia triukšmaudami kaip „didžiau si priešbolševikiški patriotai“, paimdavo organizaciją į savo rankas. Daugelis emigrantų vadų iš nakties rasdavo ant savo namų ar butų durų, sienų, langų, tvorų ar garažų raudonais dažais nupieštus kūjo ir plautuvo ženklus, raudonas žvaigždes, komunistinius šūkius.

IR SUŽLUGDĖ

Ar kartais nekursto neapykantos ir nepasitikėjimo tarp mūsų bolševikiška ranka? Apsidairykim

Emigrantų spauda buvo sunaikinta šitokiu būdu. Pirmiausia buvo suniekinti kai kurie redaktoriai, paleidus apie juos pramanytus gandus. Tuojuo į jų viešą veržė: „patriotai“. Atsisėdė naujų postuos, jie toliau beatodairiškai niekino tikruosius patriotus redaktorius. Pagaliau, viską suėmė į savo rankas, nusmukdydavo laikraštį ar žurnalą, kuris užsidarydavo. Panašiu būdu buvo likviduotas gausios visuomeninės bei šalpos organizacijos, prieš tai jas suskaldžius į dvi ar daugiau dalių. Nuo besirejančios emigracijos nususuko jaunimas, nepakęsdamas ilgalaikių senių ginčų. Beveik visi jie įsiėjo į kitų tautų tarpą. Nevieninga suskaldyta emigracija buvo nepajėgi, bolševikams nebe pavojinga.

Lietuviai neįtūtė didesnių simpatijų rusų emigracijai vien jau todėl, kad ji buvo ir jos skurdūs likučiai net dabar tebėra imperialistinių nuotakių, nematą reikalo duoti apsisprendimo teisės rusų pavergtoms tautoms. Tačiau šios emigracijos sunykimo priežastys ir mums įdomios. Reiktų pasimokyti, nes atrodo, atėjo laikas. b. kv.

kupija savo laiške, prel. Ragažinskui 1973-I- pageidauja perleisti nuosavybę. lygiai taip, kaip dvi besitariančios puses, paprastai, prašo daugiau, sakysim, aukštesnės prekės kainos, o vėliau nusileidžia. Pakankamai vyskupija tvirtino, kad nuosavybės nenori, o tik garantijos, kad be jos žinios bažnyčia, klebonija ar mokykla nepereitų kitam savininkui.

12. Karštuose ginčuose kartais užmirštama, kas ir kodėl į Zelina atvyko. Saleziečius kvietė (žr. laiško ištrauka) 35 metus klebonaves prel. Ragažinskas tuo pačiu metu buvęs ir L.K. Bendruomenės pirmininku. Yra aišku, kad saleziečiai nesisūlė. Kun. M. Gaidys virs 20 metų sėkmingai dirbo mokyklose ir

Jaunystės = Aidas =

M. Saulaitytė

VAIKYSTĖ

Šiltos vagos žada šiltą rupią duoną.
Alkani nykštukai buria, stebi, laukia
pirmo derliaus
pirmos varpos
kašnio duonos.

Darbo dainos aidi saulei besileidžiant.
Dar paliksim ir palauksim.
Tik nykštukai
buria, stebi, saugo
pirmos varpos
stebuklingą grūdą.

TIKĖJIMAS

Bedugnės tekančios srove,
bedugnės verkiančios srove...

Beribė pilnatis
-idabro skausme
ir deimanto skausme
ir deimanto nelūžtančiam
skausme...

Amžini vandenys
krioklių netilstančiam aide.
Neperskelta ola
negestančia liepsna
suzibus
manoj širdyj.

NEAPYKANTA

Juodos mintys
juodų sapnų supintos...

Juodas žmogaus teismas
juodom raidėm paskelbtas
ir juodas mano žvilgsnis
juodon naktin prabilęs:

() Viešpatie,
kada prašvis?

KASDIENINĖS PASTABOS

Nustok skųstis, "kad aš
turėčiau laiko"... nes lai-
ką mes visi gauname vie-
nodai: sekundėmis, minu-
tėmis, valandomis, die-
nomis...

Geriausios dovanos:
oponentui - tolerencija,
draugui - širdis, vaikui - ge-
ras pavyzdys, pačiam sau-
savigarba.

Užrašas įvažiuojant į
Hondo, Texas: Čia yra Die-
vo kraštas - nevažiuokite
per jį, kaip per pragarą.

Visad turėkite tolimes-
nius siekius, kad nebūtų-
mėte suniekintas dabarti-
nių nepasisekimų.

Neskolink draugui pini-
gų, nes neteksi abiejų...

ENCYCLOPEDIA LITUANICA

The only complete reference source
on Lithuania and its people.

Available now by subscription — directly from the publisher.
The cost is \$25.00 per volume. Substantial discounts to
libraries and educational institutions.

The Encyclopedia Lituanica will consist
of six volumes (about 3600 pages.)
The first and second volumes are
published and the set will be completed
in 1973-74.

ENCYCLOPEDIA LITUANICA

395 W. Broadway, P.O. Box 95 • So. Boston, Mass. 02127 U.S.A.

Ką aš žinau apie Lietuvą?

Apie Lietuvą reikia žinoti ne
tik istorinius arba geografinius
faktus, bet ir kultūrinius, dva-
sinius lietuvių papročius.

Lietuva yra sena tauta, turin-
ti daug gražių kultūrinių papro-
čių. Šitie papročiai yra surišti su
žeme, nes Lietuva buvo senovė-
je ir šiandien yra ūkio kraštas.

Daug yra įdomių papročių,
kaip žemės dirbimas, šienapjū-
tė, rugiapjūtė, gyvulių ganymas
ir kt. Pavyzdžiui, artojas įmes-
davo duonos į pirmą vagą ir pa-
bučiuodavo žemę, kad būtų
daug duonos ir geras derlius.

Senovės dvasinis tikėjimas ir-
gi buvo surištas su aplinkos
gamta. Prieš krikščionybę žmo-
nės tikėjo į saulę, perkūną, me-
džius ir kitus gamtos dalykus.
Buvo vaidilutės, kurios saugoda-
vo amžiną ugnį.

Beveik per visą Lietuvos is-
toriją lietuvių buvo stipri,
nes žmonės turėjo ryšį su
praeitimi ir lietuvių kalba. Be
viso to mūsų tauta galėtų leng-

vai išnykti. Mūsų uždavinys —
išlaikyti lietuviybę.

Vytautas Kezys,
IX sk., Hamiltonas

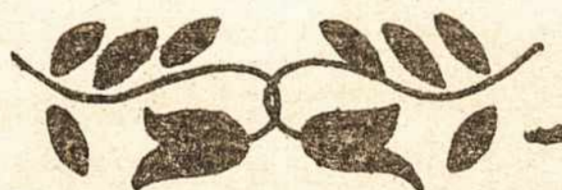
* * *

Lietuva yra prie Baltijos jū-
ros. Šiaurėje yra Latvija, pie-
tuose — Lenkija, rytuose — Ru-
sija, vakaruose Baltijos jūra.
Lietuva yra žemės ūkio kraštas
su daug mažų kalnų, upių ir eže-
rų.

1966 m. buvo paskelbta statis-
tika, kad Lietuvoje yra 3 milijo-
nai žmonių. Lietuvių kalba yra
viena iš daugelio indoeuropie-
čių kalbų. Kitos kalbos, kurios
irgi priklauso indoeuropiečių
kalbinei grupei, yra: portugalų,
italų, vokiečių, ispanų, prancū-
zų, anglų, rusų, latvių ir t. t.

Lietuviai visada rodė didelę
meilę menui. Vyrai drožinėjo iš
medžio, moterys piešė ir t. t.
Lietuvių menas turi savo stilių,
kompoziciją, ritmiką.

Dalia Kronaitė,
IX sk., Hamiltonas

"WANTED" BARZDOS

Kuri barzdelė geriausiai patinka? Kainos pažymėtos.

\$ 30,210.69

4		2		3
	X		X	
2				
	X		X	
3				

1. CASA
2. ARVORE
3. IRMĀ
Paruošē J.
Satkūnaitē

onsēs'sipam
Ats: namas.

MŪSŲ LIETUVA Mažiesiems

Kas yra tikras lietuvis?

Kai man šis klausimas kilo, nežinojau ką rašyti. Ar žmogus, kuris eina į lietuvišką mokyklą, dalyvauja lietuviškose organizacijose, bet namie su tėvais angliškai kalba, yra lietuvis? Ar lietuvis yra tas žmogus, kuris mano viską žinąs apie Lietuvą, bet kai paklausi jį, nieko neatsako? Ar lietuvis tas, kuris eina į lietuvių mokyklą, dalyvauja organizacijose, skelbia lietuviybę ir elgiasi kaip tikras lietuvis? Taip, jis yra lietuvis. Dar yra žmonių, kurie galvoja, kad mes, lietuviai, esame gimę lietuviškoj šeimoj ir nieko kito nereikia. Yra

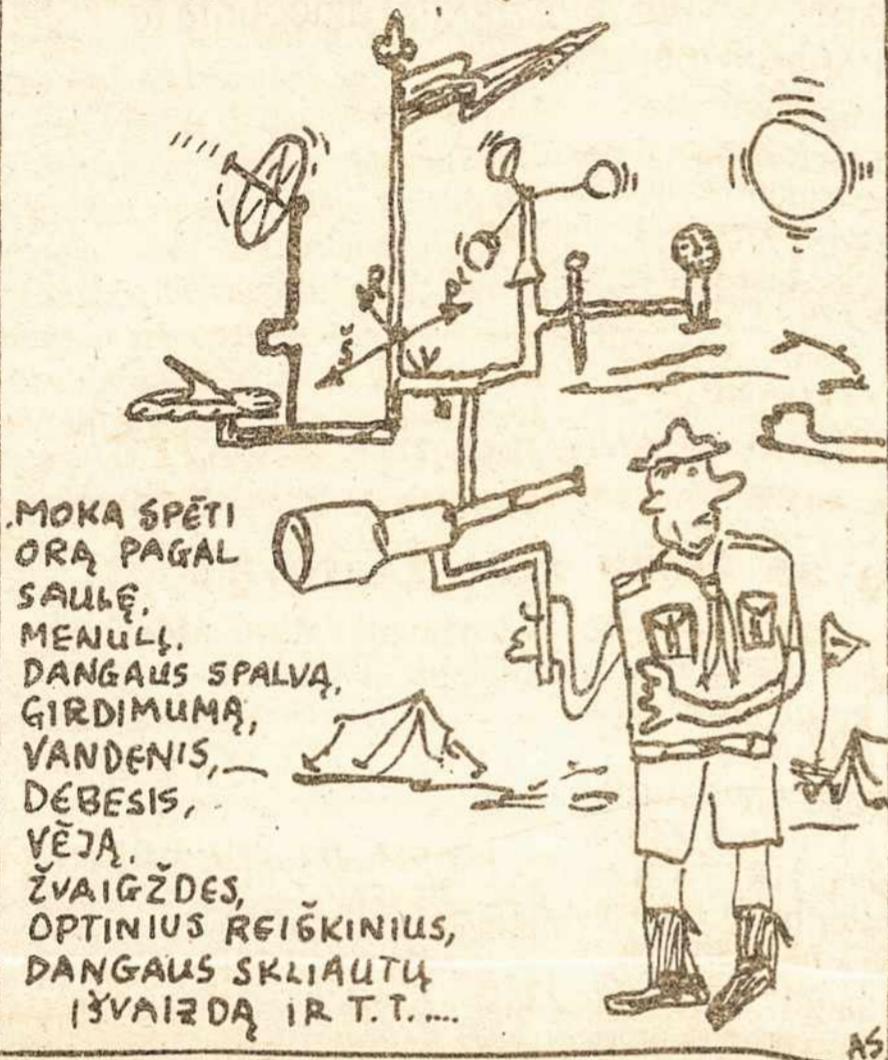
lietuvių dar ir tokių, kurie nori būti lietuviais, bet bijo — ką drągai į tai pasakys?

Aš einu į lietuvišką mokyklą. Man atrodo, kad tai yra kiekvieno lietuvių vaiko pareiga, nors kartais sunku. Priklausau lietuviškom organizacijom. Aš mėginu skelbti lietuviybę svetimtaučiam. Anglų mokykloje būnu labai geras lietuvis.

Garsinkime Lietuvą ir gyvenkime, kaip tikri lietuviai turėtų gyventi.

Rūta Šnelytė,
IX sk., Hamiltonas

SKAUTAS METEOROGAS...

MOKA SPĖTI
ORĄ PAGAL
SAULĘ,
MĖNULĮ,
DANGAUS SPALVĄ,
GIRDIMUMĄ,
VANDENIS,
DĖBESIS,
VĖJĄ,
ŽVAIGŽDES,
OPTINIUS REIŠKINIUS,
DANGAUS SKLIAUTŲ
IŠVAIZDĄ IR T.T.

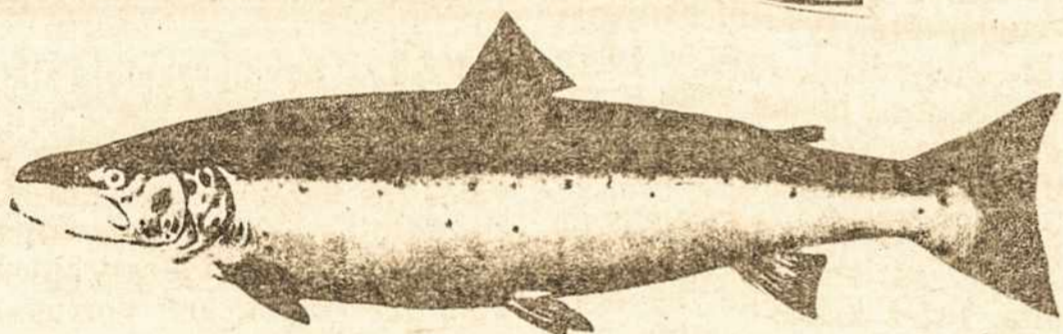
Kaip aš skleidžiu lietuviybę?

Kai aš kartais kalbu su draugais, jie klausia, kuriai tautai aš priklausau. Kai aš atsakau, kad mano mama ir tėtė gimę Lietuvoje, kartais jie juokiasi, nes jie nėra girdėję apie Lietuvą. Aš jiems papasakoju kur Lietuvą yra, truputį iš istorijos ir pasa-

kau kelis sakinius lietuviškai.

Man angliškoj mokykloj reikėjo geografijos klasėje rašyti apie kurią nors valstybę. Aš rašiau apie Lietuvą taip, kaip mokiausi lietuviškoje mokykloje. Aš esu patenkintas, kad esu lietuvis, ir man patinka pasakot kitiems apie Lietuvą.

Algis Urbonavičius,
IX sk., Hamiltonas

Lašiša

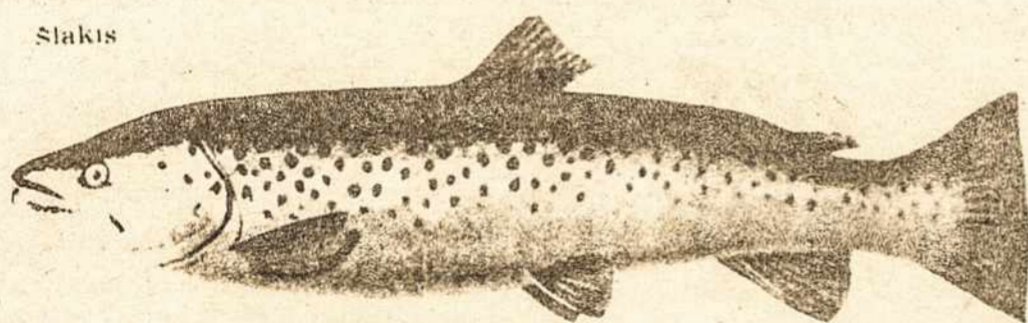
UNGURYS

~ LIETUVOS
ŽUVYS ~

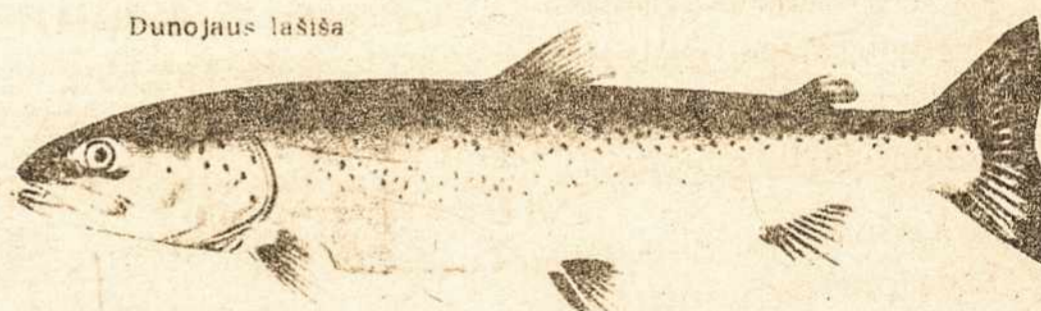
nėgė

Slakis

Dunojaus lašiša

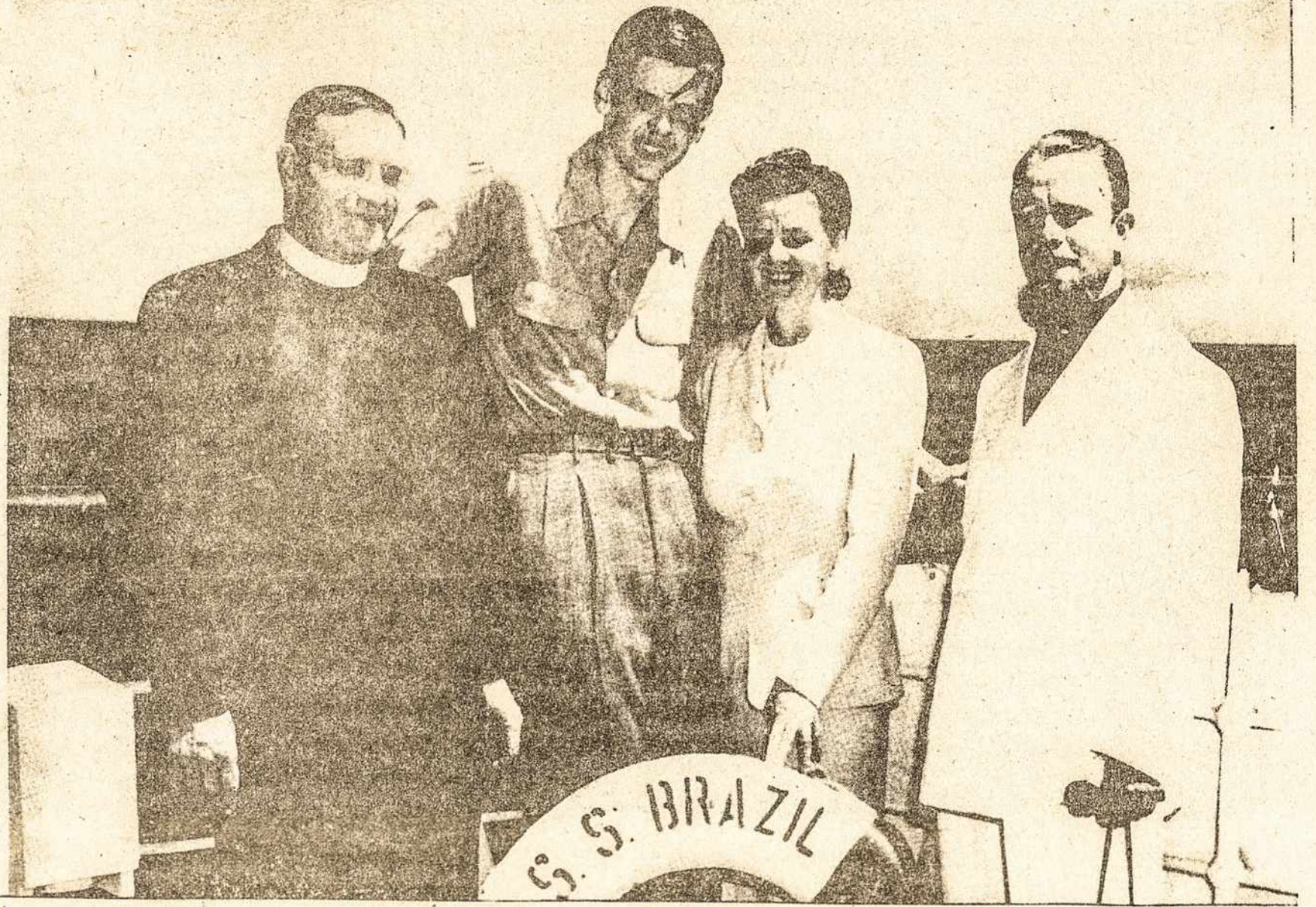
Auga naujas
Vilniaus priemestis
- Lazdynai

**KELETAS REIKŠMINGESNIŲ
VAIZDŲ IŠ VELIONIO TĒVO
JONO BRUŽIKO GYVENIMO**

Uolus, karštas kaip ugnis, jaunas misionierius Nepriklausomoje Lietuvoje (Viršuje. O apačioje)

Džiaugiasi laimingas, pastatęs lietuviams bažnyčią Montevidėjuje, Urugvajuje.

Adelė Gabaliauskienė ir sūnus Povilas su Pietų Amerikon pirmą kartą keliaujančiais misionieriais T. Jonu Bružiku ir T. Vladu Mikalausku – laive, 1949 metu, gale.

Tikrai nuostabi bus Jėzuitų veikla Šiaurės ir Pietų Amerikos lietuvių istorijoje. Urugvajuje, atrodo, buvo skurdžiausios visais atžvilgiais jėzuitų veiklos sąlygos, kurias ir man teko matyti ir jiems pagelbėti suorganizuojant chorą ir jam vadovaujant. Taip pat suorganizavau ir Lietuvių Katalikių Moterų Draugiją, kuri iki šios dienos sėkmingai veikia. Mano sūnus Paulius darbavosi mokykloje, suorganizavo ir vadovavo tautinių šokių grupei. Mums buvo nesuprantamas ir nepateisinamas elgesys Sao Paulo kolonijos vadovaujančių asmenų, kurie trukdė Tėvams jėzuitams ramiai dirbti. Laimingiausi esame mes čikagiečiai, džiaugiamės, naudojames ir dėkojame mūsų lietuviams jėzuitams už jų pastangas religijos, kultūros ir lietuviybės tautiškumo srityje. Dieve mums visiems padėk!

Adelė Gabaliauskienė ir sūnus Paulius

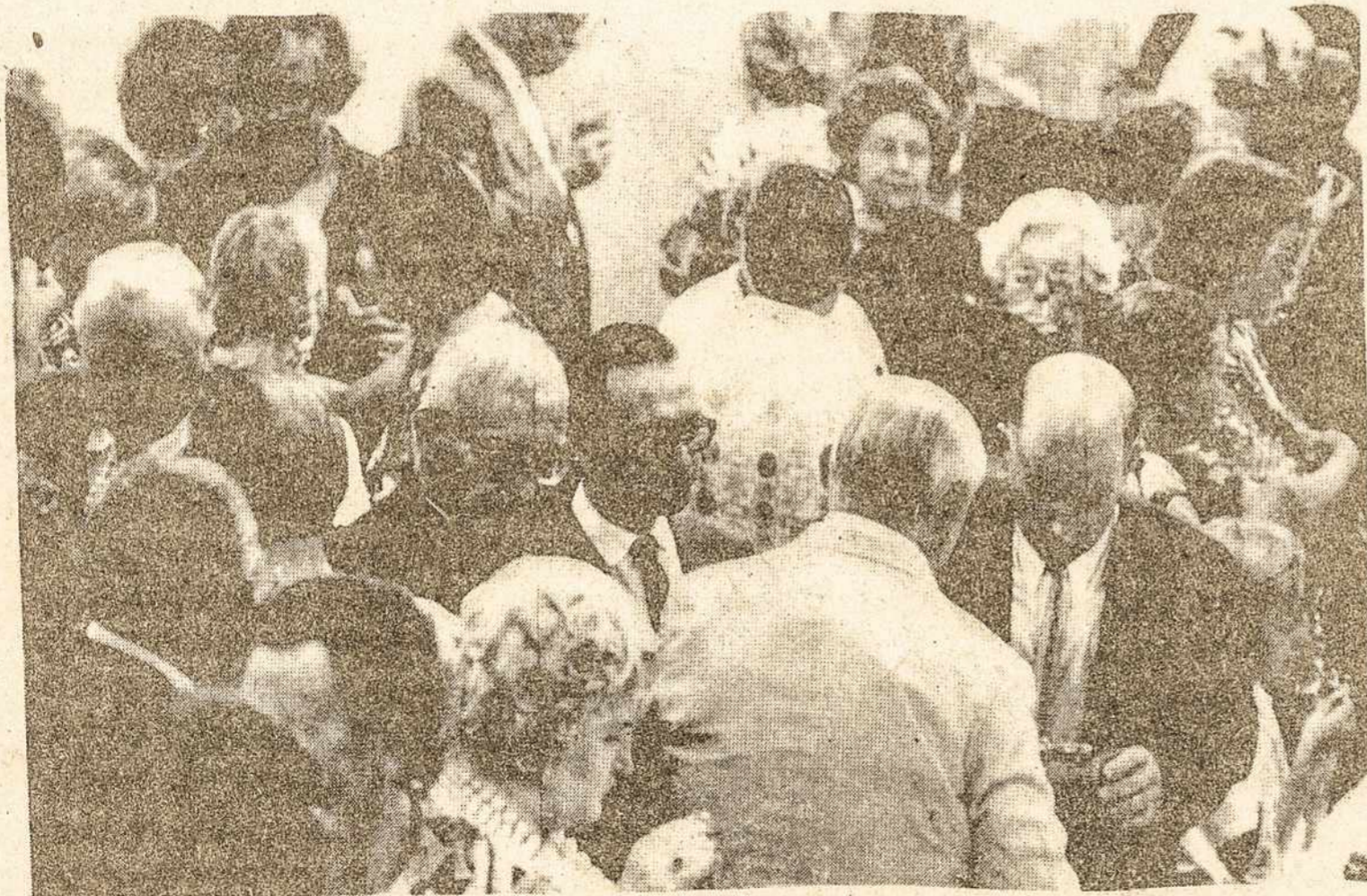
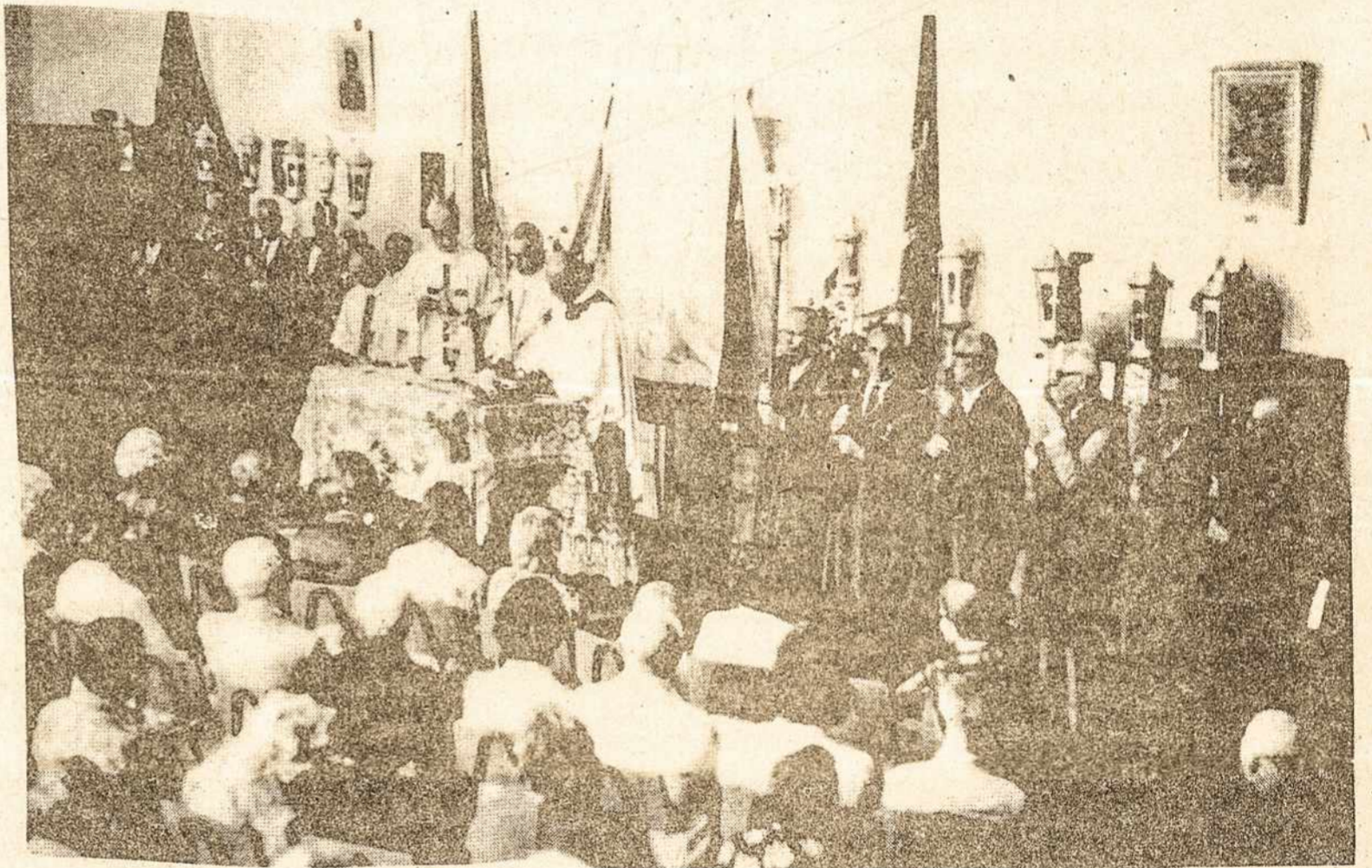
Lankantis T. T. Jėzuitų provincijolui Tėv. G. Kijauskui Brazilijoje, 1969 m. Iš dešinės: Tėv. Jonas Bružikas, T. Pupinis, Tėv. Provincijolas, T. Zaremba, T. Kidykas.

Velionis Jonas Bružikas, S.J. po pirmųjų šv. mišių, ką tik irengtoje koplyčioje Mokoje (r. Lituānia) su pirmaisiais ištikimais savo bendradarbiais. Jų tarpe yra pirmieji „Aušros“ choro kūrėjai pp VI. ir Stasė Jurgučiai, R. Pocius, Marija, Regina, Rikardas ir Mirna Braslauskai, (a.a) Ona Stankevičienė, Anufras Tumėnas su žmona ir dukra Stase, Pijus Butrimavičius bei Pranas Braslauskas. Tai buvo 1964 metais.

Vidurinė ir apatinė nuotraukos yra iš šių metų šv. Kazimiero šventės iškilmų. Velionis matomas prie altoriaus iš „nuskendęs“ žmonių būryje. Ta apatinė fotografija ypač gražiai pavaizduoja visą Velionio gyvenimą: jis gyveno su žmonėmis, dėl žmonių, jų labui. Ne kartą yra išsitaręs: „Aš labai myliu žmones. Visus žmones“.

Mano Gerbiamas Brangus Tėve Jonai.

Dievo ir žmogaus santykiuose abiejų tikslas yra tas pats – amžinai pasilikti kartu. Ka Dievas padarė žmogui ir viskas žmogaus gyvenime yra šiam tikslui. Žmogus nieku kitu nepasitarnauja prasmingiau Dievui, kaip ir kitiems žmonėms, kaip jiems padėdamas būti kartu su Dievu dabar ir amžinybėje.

Tėve Jonai, šiai prasmingiausiai pagalbai žmonėms ir tarnybai Dievui Tu savanoriškai pašventei visa savo gyvenimą. Geriau jį įprasminti negalėjai. Tiesa, kad dėl to patyrei kelis mėnesius komunistų kalėjimo, daug kartų kartu pavargai kelionėse, kunigo darbe, ne kartą buvai alkanas, niekad nebuvai turtingas, bet ar mūsų tarpe rastusi asmuo patyres daugiau vidinės šviesos, džiaugsmo, kiek pats patyrei? O kokios galėsi laukti amžinybės?

Šios gražios sukatis – amžiaus 75 ir kunigystės 50 metų proga Tave sveikinu kaip viena iš laimingiausių žmonių. Kai jau negalėsi tarnauti žmonėms kaip tarnavai iki šiol, garbink Dievą, dėjuokis jo kūrinių grožiu, savo gyvenimu ir kiekviena proga toliau primink žmoniems, kad jie mylėtų Dievą ir savo tikslą labiau už viską.

Nuoširdžiai Tave gerbdamas, Tavo jaunystės ir dabar draugas Kristuje

Vyskupas Vincentas Brizgys

STEFANIJA RŪKIENĖ.

VERGIJOS KRYŽKELIUOSE

PO MAUDYKLĖS

Traukinys vėl nešasi pirmyn. Visi šnekamės ir dalijamės patirtais įspūdžiais. Buvau susitikusi Stelmuzės Repšių šeima, Mariją Kvedarienę su dviem mergaitėm, Juodinienę su dviem vaikais ir daugelį kitų pažįstamų.

Kalbamės, bet man ausyse nuolat skamba sergančių vaikučių verksmas ir taip skauda širdį. Rodos, kad verkia mano Nijolytė ir niekaip negali prisišaukti mamos. Gerai, jei vyras išsislapstė ir jo nesuėmė. Nepajuntu, kaip iš gilumos krūtinės išsiveržia garsus ir skausmingas „ai“. Lyg nusikaltusi susigūžiu savo kamputyje ir ilgesingai žiūriu monotoniškų stepių tolimosna. Kasdien vis tolstame nuo Lietuvos ir važiuojame į skurdų ir laukinį kraštą.

URALAS

Pamažu mūsų traukinys kopina į kalnus. Sunku ir jam vežti tokią minią žmonių. Kelias vingiuotas, ir traukinys rangosi tais vingiais, kaip žaltys po šakota egle. Išlinkus vingiuose mūsų traukiniui, bandau skaičiuoti vagonus. Apytikriai priskaitau apie šimtą dvidešimt. Vagonuose sukišta po 60 žmonių. Tai mūsų ešelone važiuoja 7000 žmonių. Vyrų traukinys trumpesnis. Ten bus tik koks šimtas vagonų ir juose 6000 tremiamųjų. Taigi tuose dviejuose ešelonuose mūsų tautos knygnešių keliais iškeliuoja Sibiro katorgon 13.000 lietuvių. O kur kiti panašūs traukiniai? Vargšė mūsų tauta! Tur būt, dar nematė tokio savo vaiku naikinimo.

Mūsų vagonas pačiame viduryje ešlono. Iš čia labai gerai matosi visas traukinys, kada jis rangosi Uralo vingiuotu keliu.

Dairomės ir stebimės didingais kalnų vaizdais. Prie vielomis apraizgytų langelių spūstis. Kelias iškirstas kalnų uolose ir akmenyse. Ties mūsų galvomis ir po kojų žaliuoja augmenija, miškai ir pievos. Žemai rangosi upė, tarytum numestas mėlynas kaspinas. Kartais traukinys šliaužia siauru kalnų takeliu ir lėtai vingiuoja žemyn pasižiūrėjus. Bet, nežiūrint visko, gyventi dar norisi ir nenorime nugarmėti kalnų tarpekliuosna. Traukinys irgi bijo nusiristi Uralo laiptuotais slaitais žemyn. Todėl važiuojame labai pamažu ir ilgai, nes kalnynas yra labai platus. Jis pakyla iš stepių ir stepėms nusileidžia.

Bagiai didingi, aukšti ir nuostabiai gražūs Uralo kalnai. Tas menkutis žemės vabalėlis – žmogus tikrai čia pajunta gamtos didybę ir galingą Visatos Kūrėjo ranką. Kur tik akį mesi, visur gražiausi vaizdai tik ir laukia, kad juos dailininkai perkeltų į drobes. Bet ta kalnų didybė kartu yra šiurpulingai baisi. Prieš juos nublunka mūsų mažytės tėvynės, kalnų, kalnelių ir kalvų vaizdai. Atrodo, kad Lietuvos „kalnai ant kalnų“, tai tik maži pievų kupsteliai. Tačiau tie kupsteliai dabar mums tokie brangūs, tolimi ir nepasiekiami. Jei juos dabar pasiektume, tai sukniubę jų papėdėje su ašaromis akyse bučiuotume Lietuvos žemę.

Daug daug Uralas slepia savo širdyje žemės turtų. Geologai nuolat knaisiojasi po kalnyną ir jį tyrinėja, bet baltakepuriai kalnai dar nuo žmogaus užmačių gi nasi ir savo rūstybėje drebina kalnakasių širdis.

Vienoje vietoje, ant labai stačios ir neprieinamos uolos, matėme akmenyje iškaltą Stalino profilį. Stebėtina, kaip čia tas menininkas galėjo išsilaikyti, kalinėti ir graužinėti kiečiausią akmenį.

Vėliau sužinojau iš rusų tremtinių, kad tai vieno mirti pasmerkto kalinio darbas. Tas menininkas rizikavo savo gyvybę, kad už savo kūrinį atgautų laisvę ir dar galėtų džiaugtis gyvenimu, nors jo keliuose vietai kauktų ir užautų vargelių marios. Kokia brangi ta laisvė! Tik ją praradęs žmogus pajunta laisvės vertę.

Gal šimtmečius Uralas turės Kaukazo plėšiko paveikslą. Tačiau nieko amžina nėra šiame vargų pasaulyje. Žvabūs vėjai, šalčiai ir sniego pūgos, kalnų liūtys ir karšti saulutės spinduliai ilgainiui sugrauš tą uolą ir laikas ištrins didžiausio žmonijos istorijoje žmogžudžio Stalino atminimą.

Mato ir Vanda Blaževičiūtė uoloje stypsanti Stalina, bet jos akyse jau nėra to džiaugsmo, kuris spindėjo aną baisiąją naktį Gubavos mokykloje. Dabar ir ji nusiminusi, veidas išblyškęs ir paakiai pajuodę. Jos motina kartu su visais aimanuoja ir nuolat verkšlenda dėl vyro likimo. Ji pasiliko tik su vaikais, be tėvo ir globėjo. Bendras likimas mus visus suartino. Net ir patirtasias skriaudas reikia atleisti, nes jau baisiai nežinomas mūsų rytojus.

Važiuojant per Lietuvą, visos stotys buvo išpuoštos Stalino ir kitų komunistų šventųjų paveikslais. Juo toliau skverbėmės Rusijon, tuo mažiau sutikome tų papuošimų ir paveikslų. Atsikando komunistinės laimės visi šalies gyventojai, išskyrus kompartiečius. Dabar tuos puošimus žmonės atlieka tik pagal įsakymą ir prievarta.

Kad mus veža Sibiran, tai jau neabejojame, bet nežinome, kur pasuksime: piečiau ar į šaltąją šiaurę. Visi labai bijome šiaurės, mums neįprastų šalčių ir bado, nes mažai kas turi šiltesnius drabužius, o pasiimtas iš Lietuvos maistas jau baigiasi. Aš važiuoju kaip stoviu ir nė vieno rublio neturiu.

Bus daugiau

Praėjus šv. Juozapo šventei, nuoširdžiai dėkojame prel. Pijui ir kunigams saleziečiams, abiem – L.K.B-nės ir Aušros – chorams, „arbatėlėj“ gausiai apsilankiusiems svečiams, visiems kurie prisidėjo savo asmeniniu įnašu, ypač gi šeiminkėms, kurios visu savo dosnumu mūsų „arbatėlei“ davė šeimos šventės nuotaiką.

Šv. Juozapo Vyrų Brolijos V-ba.

NESUSIPRATIMŲ ŠAKNYS

Iš 4 puslapio

parapijose Brazilijoje; Kun.Pr.Gavėnas buvo lietuvių saleziečių vyresnysis Romoje; kun.St.Šileika dirbo su lietuvišiais Vokietijoje ir Italijoje; kun. H.Šulcas buvo bendrabučio vedėjas, mokytojas kapelionas vienintelėje lietuvių gimnazijoje laisvame pasaulyje. Visi jie pasitraukė iš svarbių darbų ir pareigų, atvyko į naują kraštą ir vietą, manydami, kad galės patarnauti savo tautiečiams.

13. Nereikia pamiršti ir teigiamo darbo, saleziečių atlikto per tuos dvejus metus (vienerių metų apžvalga jau buvo „Mūsų Lietuvoje“ atspausdinta). Vien tik Brazilijos liet.kunigų vienybės įsteigimas buvo didelis žingsnis pirmyn, o dar yra ir jų įnašas ne tik į parapijos gyvenimą, bet ir bendrai lietuvių veiklą. dalyvavimas II Pas.Liet.Jaunimo Kongreso ruošoje, V PALKe. spaudoje. informacija apie Lietuvos Bažnyčią portugaliskai ir t.t. Jeigu sugebama tiek padaryti, kol teisinė padėtis neužbaigta. kiek daugiau saleziečiai galėtų atlikti, jeigu Zelinis reikalas būtų visai tvarkingai išspręstas.

14. Brazilijoje lietuviai gyvena dideliu skaičiumi beveik 50 metų. Per tą laiką į kunigystę išėjo tik keletas lietuvių, išaugusių Brazilijoje, bet nė vienas jų nedirba su lietuvišiais. Todėl Brazilijos lietuviai, kaip ir bendrai pats Kraštas, turi remtis iš kitur atvykusių kunigų patarnavimais.

15. Kunigai saleziečiai pasikalbėjime mini, kad jų esminis darbas, bendrai, nėra parapijos darbas, nors vienuolija turi šimtus parapijų. Kai vyskupijų kunigai pasauliečiai ruošiami pagrindiniai parapijų darbai, vienuolijų kunigai ruošiasi dirbti su jaunimu, mokyklose ir kt. Todėl suprantama, kad ieidami į parapijos darbą vienuolijų kunigai ir parapiečiai turi vieni prie kitų priprasti suderinti per daugelį metų sudėtą prityrimą.

16. Ir kunigams ir pasauliečiams skaudu, kad kunigai savo tarpe negali taip lengvai sutarti. Iš šalies žiūrint atrodo, kad turėtų būt lengva Dievui pasišventusiems asmenims iš parapijos kunigų ir L.K. Bendruomenės pareigūnų tarpo susėsti ir susitarti. Ne vienas lietuvis yra pastebėjęs, kad toks kunigų elgesys nesuprantamas. Bet ir patys lietuviai São Paule, vietoj kėlę reikalą kitų kraštų lietuvių spaudoje, ar varginę kurija, ar eję į valdžios teismus. lygiai taip pat turėtų galėti susitarti.

†
Miliems Tėvams Jėzuitams bei visiems
Šv. Kazimiero p-jos parapiečiams nuoširdi broliška užuojauta šventos atminties kunigui –
misionieriui – klebonui

T. JONUI BRUŽIKUI SJ
taip tragiškai atsiskyrus iš mūsų tarpo.

Visi jaučiamės likę dar daugiau vargdieniai.
Tik mus guodžia mintis, kad, praradę misionierių – apaštala, gavom naują užtarėją pas Augščiausiąjį. Brangujį Velionį ir visus Jus lydime savo malda ir broliška širdimi.

Saleziečiai.

†

Brazilijos Lietuvių Bendruomenės Taryba,
Valdyba, bei Revizijos Komisija nuoširdžiai
užjaučia TT. Jėzuitus praradus kilnų misionierių
T. JONĄ, BRUŽIKĄ, SJ. ir meldžia Augščiausiojo amžino poilsio jo sielai.

†

Reiškiamo gilią užuojautą tėvams Jėzuitams d.g. T. JONUI BRUŽIKUI SJ mirus.

V.Zelinis Parapijos
Taryba

MŪSŲ ŽINIOS

ŠITOKIA ŽINUTE ISIDĖJO DIÁRIO PUPULAR APIE T.J. BRUŽIKO MIRTĮ; KOVO 14 DIENOS LAIDOJE:

ŠV. KAZIMIERAS

TELEGRAMA

DIDŽIAJAM MISIONIERIUI
T. JONUI BRUŽIKUI, SJ. MI-
RUS, SU GILIA UŽUOJAUTA
RIO LIETUVIŲ BENDRUOME-
NĖ SIUNČIA UŽUOJAUTĄ TĖ-
VAMS JĖZUITAMS, PARAPIE-
ČIAMS IR GIMINĖMS.

KUN. JUOZAS JANILIONIS.

PADĖKA

Nuoširdžiai dėkojame visiems žmo-
nėms ir broliams kunigams, dalyvau-
siems a.a.

TĖVO JONO BRUŽIKO „S.J.

šermenyse, palydėjusiems i Araçá ka-
pines ir pareiškusiems užuojautą tėvam
jėzuitams.

Dėkojame už paaukojimą šv. mišių :
Laidotuvių dieną – Mookos Maldos A-
paštalavimui.

Septintos dienos mišias ir atminimo
daveikslėliai – „Aušros“ chorui.

Trisdešimtos dienos mišias – Šv. Juo-
zapo Vyrų Brolijai (jos bus balandžio
14 dieną Zelinėje, 20 valandą)

N.S. de Remédios klebonui Pe José
(de cõnegos Regulares de Laterano) už
mišias laidotuvių dieną ir už kryžiaus
kelius su parapija.

Dėkojame Šv. Juozapo Bendruome-
nės chorui ir jo vadovui p. Viktorui Ta-
tarūnui už talką giedojimams per laidot-
uves ir 7 d. mišiose.

Didelė padėka priklauso kaikuriems
„Aušros“ choro nariams ir dar keletai
kitu asmenų kurie suteikė nuoširdžią pa-
galbą, ar tai atliekant šermenų formalu-
mus, ar tai parengiant salę ir kitus reik-
menis. (Jie neleidžia paminėt savo pa-
vardes laikraštyje.)

Pagaluiu dėkojame gerb. prelatams P.
Ragažinskui, A. Arminui, kunigams sa-
lezeičiams Pranui Gavėnui, Stasiui Šilei-
kai, Martynui Gaidžiui ir Hermanui Šul-
cui už koncebravimą šv. mišių o prel.
Arminui dar ir už nuoširdų pamokslą.
Dėkojame ir kitiems kunigams, dalyvau-
siems laidotuvėse.

Viešpats tesuteika Jums savosios pa-
guodos bei atlyginimą už atliktą krikš-
čioniškos meilės patarnavimą – palaidot
numirėlių.

Tėvai Jėzuitai.

KAS UŽIMA KLEBONO VIETA ŠV.
KAZIMIERO PARAPIJOJE?

Iki Tėvų Jėzuitų provinciolas susitars
su J.E. arkivyskupu kardinolu Pauliu E.
Arns is paskirs nuolatinį kleboną, laiki-
nai visas klebono pareigas eina Tėvas Pe-
tras Daugintis, S.J.

DALYVAUKITE GAVĖNIOS
REKOLEKCIJOSE MOOKOJE
KAS SEKMADIENĮ 17 VAL.

TREM DA EFCB MATA PADRE

Na noite de ontem, o padre Juan Bruzikas Klasaite (75 anos), que residia na Paróquia Santo Casemiro, no Parque da Mooca, quando atravessava o leito da via férrea da Central do Brasil, nas proximidades das estações de Vila Matilde e Cidade Patriarca foi atropelado por um trem de passageiros que rumava em direção à estação Roosevelt. O maquinista ao perceber o acidente, parou a composição e socorreu o religioso levando-o à estação de Francisco Gualberto, no Tatuapé, de onde, foi transportado pr uma viatura da Rádio Patrulha para o PSM do Tatuapé. Depois de medicado, o padre foi removido para o Instituto Paulista, onde faleceu.

ŠV. JUOZAPO ATLAIDAI

Sekmadienį, kovo 18 dieną, V. Zeli-
na atšventė šv. Juozapo, parapijos Globé-
jo, atlaidus.

Ryte, 11 val., uniformuoti šv. Juoza-
po Brolijos broliai su žibintais atlydėjo
celebrantus į bažnyčią. Koncelebravo mi-
šias Prel.P. Ragažinskas su kunigais St.Ši-
leika ir kun. Hermanu Šulcu. Prel. Pijus
po evangelijos, pristatė šv. Juozapakaip
krikščioniškos šeimos pavyzdį ir globé-
ją.

Gražiai, balsingai giedojo juntinis L.
K.B-nės ir Aušros choras, išpldydamas
„Taikos Karalienės“ mišias.

Bažnyčia buvo pilnutėlė žmonių. Ne
mažai priėjo ir prie Dievo Stalo. Betgi
dauguma, matyt, laukia Velykų – nori
prisikelti kartu su prisikeliančiu Kristu-
mi.

Po mišių Jaunimo namuose vykoar-
batėlė „surošta šv. Juozapo Vyrų Bro-
lijos iniciatyva. Dvi salės buvo pilnos
žmonių, o stalai – apkrauti įvairiais už-
kandžiais. Tai niekad nepavargstančių
šeimininkiu dosnumas, prie kuriop prisidė
jo „broliai nestipriais gėralais.

Vaišiu metu buvo pagerbti Juozai ir
pasveikinta šv. Juozapo Vyrų Brolija.

Buvo malonu pabuvoti ir pabendrau-
ti.

PADĖKA SESERIMS
PRANCIŠKIEČIAMS

PAL Kongreso metu jautėm vi-
są seserų Pranciškiečių dosnų bendra-
darbiavimą: davė salę kongreso dar-
bams, užleido aikštę šokių festivaliui
priėmė ir vaišino GRANDIES šokėjus,
visur rėmė ir pagelbėjo. Už visa tai dė-
kojam ko nuoširdžiausiai vyresniajai :
ses. Julijai ir kitoms seselėms Pranciš-
kietėms.

PALK-o Rengimo Komitetas.

PATIKSLINAME

Praeitam ML numery tilpo du netiksūs
atsakymai į šv. Juozapo Bendruomenės Pir-
mininkui, Didž. Gerb. Pr. Arminui patiektus
klausimus.

12-tas klausimas skamba:

– Kodėl nėra iki šiol sutarties su salezie-
čiais?

Atsakymas yra:

– „Todėl, kad jie su Bendruomene iki šiol
nesitarė.“

17-tas klausimas teiraujasi:

– „Kokiomis sąlygomis Bendruomenė su
tiktų daryti su tartį su saleziečiais?“

– „Bendruomenė dar nežino, ko jie nori.
Jie turi tartis su nuosavybės savininkais ir
pasisakyti, ko jie nori.“

Praeitų metų spalio 9 d. kun. S. Šileika
buvo specialiai nuvykęs i Mauá paç Pr. Armi-
nā, išdėstęs saleziečių pageidavimus ir primy-
tinai prašęs, kad naujieji Bendruomenės sta-
tutai, prieš juos registruojant civiliniam archy-
ve, būtų pristatyti Kurijai. Buvo pažadėta iš-
pildyti prašymą, bet paskui neištesėta.

Spalių 15 d., tas pats kun. Šileika atsilan-
kė pas Bendruomenės sekretorių p. J. Anta-
naitį ir kalbėjosi taip pat su juo, katrie atnau-
jintųjų statutų punktai sutinka ir katrie ne, su
saleziečių bei bažnytinio kodekso reikalavi-
mais.

27 spalių, kun. Pr. Gavėnas ir kun. S.Šilei-
ka buvo vėl nukeliavę i Mauá par Pr. Armi-
nā ir vėl ilgai šnekėjosi ju pačių, Bendruomenės,
Kurijos ir saleziečių vadovybės santykius lie-
čiančiais klausimais.

Dėl platesnių pasikalbėjimų ar derybų,
Bendruomenė niekad nepakvietė saleziečių
nei į vieną jos valdybos posėdį.

Ant galo tenka pabrėžti, kad vyriausioji
Parapijos galva nėra nei saleziečiai, nei Bend-
ruomenė, o SP Arkivyskupas, kurs yra sale-
ziečius atskvietęs. Užtat jis, ir ne kas kitas,
turi sudaryti juridinę sutartį su SP saleziečių
Provincijos vadovybe dėl lietuvių saleziečių
galutinio įsikūrimo bei darbuotės V. Zelinis
parapijoje. Lietuvių kunigų kalba su Bendruo-
mene gali būti vien orientacinio, o ne vykdo-
mo pobūdžio; kitaip, jeigu jie sudarytų atski-
rą sutartį, aplenktų tiek Arkivyskupo, tiek sa-
leziečių vadovybės autoritetą ir toji sutartis
neturėtų jokios reikšmės.

Praktiškai, kas privalo pirmiausiai tartis,
tai yra Šv. Juozapo Bendruomenė su SP. Ku-
rija, bet iki šioliai ji to nėra padariusi.

Saleziečiai.

Prie JAV Laisvės statulos New Yor-
ko uosto saloje buvo atidarytas emi-
grantų muziejus, kuriame ir lietuviai
turi savo skyrių.

LIETUVIŲ R.KAT. SV. JUOZA-
PO BENDRUOMENĖS METINIS
NARIŲ SUSIRINKIMAS

Monsenjoras Aleksandras Arminas,
L.R.K.Šv. J. Bendruomenės Pirminin-
kas, šaukia visus Bendruomenės narius
į metinį visuotinį susirinkimą 1973 m.
kovo mėn. 25 d. 16 val. Bendruomenės
būstinėje, Rua Inácio nr. 671.

Susirinkimo programa:

- 1) Valdybos pranešimas;
- 2) Išdininko pranešimas;
- 3) Turtų Globėjo pranešimas;
- 4) Revizijos Komisijos pranešimas;
- 5) Valdybos papildymas;
- 6) Įvairūs klausimai.

Šitokio pat turinio skelbimas yra pa-
talpintas Diário Oficial Nr.43 iš 3.3.73.
10-me pusl.

Visi nariai maloniai kviečiami daly-
vauti.

Mons. Aleksandras Arminas

Pirmininkas

PADĖKA

Šiuomi reiškiau nuoširdžiausią padė-
ką Brazilijos Lietuvių Sąjungos pirmi-
ninkui p. Aleksandrui Bumblui su po-
nia ir juju simpatyngai dukrai p-lei Mar-
garetai už taip malonią ir rūpestingą glo-
bą, mano viešnagės metu, atstovaujant
Venezuelos Lietuvių, Bendruomenę, Penk-
tajame Pietų Amerikos Lietuvių kongre-
se, São Paulo mieste.

Taipogi nuoširdžiai esu dėkingas Inž.
Algirdui Idikai su ponija, p. Jonui Vala-
vičiui, poniai Halinai Mošinskienei ir Br.
LB Tarybos pirmininkui Inž. Zenonui
Bačeliui bei visiems kitiems mano bičiu-
liams už rūpestį, vaišes ir lietuvišką nuo-
širdumą, ACIU!

Su tikra pagarba

Jūsų

Vladas Venckus
Venezuelos LB. buv. Atstovas
V-me PALK-se

Prof. Vl. Jaskevičius. S.J., buvo
Fordhamo universiteto New Yorke pa-
gerbtas už jo 20-ties metų veikla. ypa-
tingai rusų mokslų institute, kurio di-
rektoriumi išbuvo daug metų. Jis taip
pat prisidėjo prie Lituanistikos institu-
to gyvavimo per 16 metų, vasaros se-
mestro metu. Universitete iteikė „Bene-
Merenti“ aukso medali.

MŪSŲ
LIETUVA

NOSSA LITUANIA
Caixa Postal. 4421
01000 São Paulo. ESP

Director Responsável
DR. JOSÉ FERREIRA CARRATO
Redator Jonas Kidykas
Administrador Jonas Bružikas

METINĖ PRENUMERATA: 30 kr. GARBĖS PRENUMERATA: 150 kr.: Paskiro
numerio kaina: 60 centavu. Užuojautos ir sveikinimai nuo 10 kr., pagal didumą.
Dėl kitų skelbimų tartis su administracija.

Straipsnius ir korespondencijas redakcija taisy, pertvarko savo nuožiūra. Nenaudoti
raštai gražinami tik autoriui prašant. Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiš-
kia redakcijos ir leidėjų nuomonę. Už skelbimų kalbą ir turinį redakcija neatsa-
ko. Laikraštis spaudinamas antradieni. Todėl vietinės žinios ir pranešimai 9-10
puslapiams redakcijai iteiktini neveliau, kaip iki pirmadienio pietu.